
Dívka A

Abigail Dean

1

Lex (Dívka A)

Neznáte mě, ale viděli jste moji tvář. Na dřívějších fotografiích nahradily naše podoby až k pasu pixely, dokonce i vlasy se pokládaly za příliš jasný poznávací znak, který by nás mohl identifikovat. Ale náš příběh ztratil časem punc novosti a jeho ochránci polevili v ostražitosti, takže jste nás v temnějších koutech internetu mohli bez obtíží nalézt. Oblíbeným snímkem byl ten před domem v Moor Woods Road, pořízený jednoho zářijového podvečera. Otec seřadil nás šest pěkně podle velikosti, Ethan drží v náruči Noaha. Malé bílé přízraky mžourající do oslepujících paprsků slunce. Dům za námi se koupe v posledním denním světle a před okny a dveřmi se prodlužují stíny. Tíše zíráme do čočky fotoaparátu. Měl to být dokonalý snímek. Ale těsně předtím, než otec stiskl spoušť, zmáčkla mi Evie ruku a zvedla ke mně obličej; na fotografii je vidět, že se právě chystá promluvit a mně se začínají zvedat koutky úst k úsměvu. Nepamatuji si, co mi řekla, ale jsem si jistá, že jsme za to později zaplatily.

Dorazila jsem do věznice odpoledne. Během jízdy jsem poslouchala starý playlist, který mi vytvořil Džejpí, nazval ho Have a Great Day, a bez hudby a vrčení motoru auto najednou prudce ztichlo. Otevřela jsem dveře. Narůstající provoz na dálnici zněl jako dunění oceánu.

Věznice zveřejnila stručné prohlášení potvrzující matčinu smrt. Předchozí večer jsem si na internetu pročetla články, všechny s naivní přímočarostí docházely k závěru, že tak či onak vzal náš příběh šťastný konec. Dětem

Gracieovým, z nichž některé se vzdaly své anonymity, se údajně daří dobře. Seděla jsem zabalená v osušce na hotelové posteli obklopená pokojskými a chechtala se. U snídaně jsem našla vedle kávy kupu místních novin. Na titulních stranách se nacházela fotografie matky a pod ní článek třeba o tom, že ve fastfoodu Wimpy Burger někoho ubodali. Prostě takový obyčejný den.

Součástí ubytování byl teplý snídaňový bufet a já se bez přestání cpala až do chvíle, kdy mě přišla číšnice upozornit, že kuchyně už musí začít připravovat oběd.

„Sem chodí někdo na oběd?“ podivila jsem se.

„To byste koukala,“ odpověděla a omluvně dodala: „Oběd ale není součástí ceny pokoje.“

„Jasně, v pořádku,“ řekla jsem. „Děkuji. Bylo to moc dobré.“

Když jsem nastoupila do práce, moje mentorka Julia Devlinová mi tvrdila, že přijde čas, kdy mě přestane bavit cpát se jídlem zdarma a nalévat se bezplatně alkoholem, kdy opadne má fascinace talíři jednohubek a kdy si přestanu nastavovat budík, abych nezmeškala hotelovou snídani. Devlinová měla pravdu v mnoha věcech, ale v téhle se mýlila.

Ještě nikdy jsem nebyla uvnitř věznice, ale moc se nelišila od mých představ. Za parkovištěm se tyčily bílé zdi korunované ostnatým drátem, připomínající překážky, které má pohádkový hrdina překonat. Za nimi se nad betonovým příkopem zvedaly čtyři věže s šedou pevností uprostřed. Tady trávil matka život. Zaparkovala jsem příliš daleko a nyní jsem musela přejít moře prázdných parkovacích ploch. Tlusté bílé čáry mi napovídaly, kam se mám vydat. Kromě mého vozu stál na parkovišti jen jeden další, uvnitř seděla stará žena a svírala volant. Když mě uviděla, zvedla ruku a zamávala mi, jako bychom se znaly, a já jí na oplátku zamávala taky.

Podrážky bot se mi začaly lepit na asfalt. Než jsem dorazila ke vchodu, cítila jsem v podprsence a v zátylku pod vlasy pot. Moje letní oblečení zůstalo v šatníku v New Yorku. Pamatovala jsem si anglická léta jako mírná, a teď mě pokaždé, když jsem vyšla ven, zaskočila azurově modrá obloha. Ráno jsem se zasekla před zrcadlem a přemýšlela jsem, co si vzít na sebe. Nic univerzálního mě nenapadlo, a tak jsem se nakonec rozhodla pro bílou halenku, volné džíny, zbrusu nové tenisky a ohavné sluneční brýle. *Není to moc žoviální?* zeptala se jsem se Olivie v textu pod fotkou, kterou jsem jí poslala přes mobil, ale ona byla v Itálii, na svatbě odehrávající se na hradbách toskánské Volterra.

U vchodu seděla recepční, stejně jako v každém jiném úřadě. „Máte smlouvenou schůzku?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Se správkyní.“

„S ředitelkou?“

„Jistě. S ředitelkou.“

„Vy jste Alexandra?“

„Ano, jsem.“

Ředitelka určila, že se sejdeme ve vstupní hale. „V sobotu odpoledne je tu méně zaměstnanců,“ vysvětlila mi. „A po třetí už žádné návštěvy. Měly bychom tam mít klid.“

„Souhlasím,“ řekla jsem. „Děkuji.“

„Neměla bych to říkat,“ dodala, „ale je to nejhodnější doba pro útek.“

Nyní se ke mně blížila chodbou a zcela ji zaplňovala. Četla jsem si o ní na internetu. Stala se první ženou ve funkci správce nápravného zařízení s nejvyšší ostrahou v zemi a po svém jmenování poskytla několik rozhovorů. Přiznala, že se toužila stát policistkou v době, kdy ještě platila omezení týkající se výšky, a jí do požadované výšky chybělo pět centimetrů. Zjistila však, že pro vězeňské dozorce toto omezení neplatí, což se sice zdálo nelogické, ale jí to přišlo vhod. Nyní měla na sobě jasně modrý kostým – poznala jsem v něm ten, co měla oblečený na fotografiích doplňujících rozhovory – a absurdně elegantní lodičky, jako by jí někdo poradil, že jimi může dodat svému zjevu na ženskosti. Byla nezvratně přesvědčena o nápravné funkci věznic. Vypadala unaveněji než na snímcích.

„Těší mě, Alexandro,“ řekla a potřásla mi rukou. „Mrzí mě vaše ztráta.“

„Mě ne,“ řekla jsem. „Takže si s tím nedělejte hlavu.“

Pokynula rukou směrem, odkud přišla. „Mám kancelář hned vedle návštěvnického centra.“

Chodba měla nažloutlé stěny a odřené podlahové lišty a zdobily ji pomačkané plakáty o těhotenství a meditaci. Na konci chodby čekal skener a dopravní pás, kam měli návštěvníci odložit svoje věci. Ocelové skříňky sahaly až ke stropu. „Formality,“ omlouvala se ředitelka. „Ale aspoň tu dnes nikdo není.“

„Jako na letišti,“ poznamenala jsem. Vytanula mi procedura v New Yorku přede dvěma dny: můj notebook a sluchátka na šedém podnose a vedle nich moje úhledná průhledná kosmetická taštička. Části pasažérů se stavěli do speciálně pro ně určených pruhů, takže jsem nikdy nemusela čekat ve frontě.

„Přesně tak,“ přisvědčila.

Vyložila na pás obsah svých kapes a prošla skenerem. Měla u sebe bezpečnostní průkaz, růžový vějíř a krém na opalování určený pro děti. „Celá naše rodina je zrzavá,“ prohodila na vysvětlenou. „Na tohle počasí nejsme stavění.“ Na fotografii v průkazu vypadala jako studentka natěšená na první den v práci. Já měla kapsy prázdné. Následovala jsem ji bez zastavení.

Ani uvnitř nikdo nebyl. Prošli jsme návštěvnickým centrem, kde na další várku návštěvníků čekaly plastové stoly a zabezpečené židle. Na konci místnosti bez oken se nacházely kovové dveře; a někde za nimi matka, předpokládala jsem, a omezení jejích všedních dnů. Dotkla jsem se jedné židle, kterou jsme míjely, a pomyslela na své sourozence, jak tu v zatuhlém vzduchu čekali, až jim matku předvedou. Delilah tu sedávala poměrně často, Ethan se zde objevil pouze jednou, a to jen proto, aby prokázal svoji ušlechtilost. Poté napsal do *Sunday Times* článek s titulkem „Problémy s odpuštěním“, jichž měl mnoho, jak se dalo očekávat.

Do kanceláře správce věznice vedly jiné dveře. Ředitelka přiložila průkaz na zeď a zašátrala po klíči. Našla ho v kapsičce nad srdcem, přípevněný k plastovému rámečku plnému zrzavých dětí. „Tak,“ oznámila, „jsme tady.“

Byla to prostá kancelářská místnost s podobanými stěnami a výhledem na dálnici. Ředitelka si to zjevně uvědomovala a rozhodla se, že ji vylepší. Nechala si sem přinést strohý pracovní stůl s křeslem a našla v rozpočtu prostředky na dvě kožené pohovky, vhodné na choulostivější rozhovory. Na stěnách visely její certifikáty a mapa Spojeného království.

„Vím, že se neznáme,“ začala, „ale je tu něco, co vám chci sdělit, než přijde právník.“

Pokynula směrem k pohovkám. Nesnášela jsem formální jednání na pohodlném nábytku, nevěděla jsem, jak se na něm usadit. Na stole před námi ležela lepenková krabice a tenká hnědá obálka s matčiným jménem.

„Doufám, že nebudete pokládat to, co vám řeknu, za neprofesionální, ale pamatují si vás a vaši rodinu ze zpráv z té doby. Moje děti tehdy ještě nosily plínky. Často jsem si na ty titulky vzpomněla, dokonce ještě předtím, než jsem tu začala pracovat. V téhle profesi se setkáte se spoustou různých věcí. Těch, co se objeví v novinách, i takových, co se tam nedostanou. A dokonce i po tak dlouhé době v téhle branži se najdou věci – není jich mnoho –, které mě vyvedou z míry. Lidé se mě ptají: „Jak tě může ještě něco překvapit?“ Já ale odmítám nebýt překvapená.“

Vytáhla z kapsy saka vějíř. Zblízka vypadal jako výrobek dítěte nebo možná vězně. „Vaši rodiče mě přímo šokovali,“ dodala.

Hleděla jsem mimo ni. Slunce balancovalo na okraji okna a chystalo se vpadnout dovnitř.

„To, co se vám stalo, bylo strašné,“ pokračovala. „My všichni tady doufáme, že se vám podaří překonat to a najít v duši klid.“

„Nepromluvíme si raději o tom, proč jste mě sem pozvala?“ navrhla jsem.

Advokát už číhal za dveřmi jako herec čekající na svoji narážku. Měl na sobě šedý oblek a veselou vázanku a potil se. Když dosedl, kůže pod ním zavržala. „Bill,“ představil se a znovu vstal, aby mi potřásl rukou. Vršek límce mu začínal vlhnout a byl teď taky šedý. „Je mi známo,“ vypálil na mě bez okolků, „že jste taky právníčka.“ Byl mladší, než jsem čekala, možná mladší než já, a nedalo se vyloučit, že jsme studovali ve stejnou dobu.

„Zabývám se pouze firemním právem,“ řekla jsem, aby ze mě nebyl nervózní. „Závěti jsou pro mě španělská vesnice.“

„Od toho jsem tady já,“ ubezpečil mě Bill.

Povzbudivě jsem se na něho usmála.

„Dobrá!“ začal Bill a poklepal na krabici. „Zde jsou osobní věci,“ řekl. „A tohle je poslední vůle.“

Přesunul ke mně přes stůl obálku a já ji otevřela. Matčinou roztřesenou rukou se v dokumentu pravilo, že Deborah Gracieová ustanovuje svoji dceru Alexandru Gracieovou vykonavatelkou své poslední vůle; pozůstalost Debory Gracieové tvoří: za první věci zanechané v Nápravném zařízení Jejího Veličenstva v Northwoodu; za druhé dvacet tisíc liber zděděných po zesnulém manželovi Charlesi Gracieovi; a za třetí nemovitost nacházející se v Moor Woods Road v Hollowfieldu. Tento majetek má být rovným dílem rozdělen mezi žijící děti Debory Gracieové.

„Vykonavatelka,“ řekla jsem.

„Byla přesvědčená o tom, že právě vy jste pro tento úkol nejvhodnější osobou,“ vysvětlil Bill. Zasmála jsem se.

Představila jsem si matku v cele, jak si pohrává se svými po kolena sahajícími světlými vlasy. Byly tak dlouhé, že si na ně mohla k pobavení společnosti sednout. Pod vedením Billa, který ji lituje, je šťastný, že jí může být nápomocen, a potí se stejně jako teď, přemýšlí o své závěti. Je toho tolik, na co by se jí chtěl zeptat. Matka drží v ruce pero a chvěje se ve strojeném zoufalství. Vykonavatel závěti, vysvětluje jí Bill, je něco jako čestná funkce.

Ale je s tím také spojeno hodně práce, protože musí komunikovat s ostatními oprávněnými osobami. Matka, jíž v žaludku bují rakovina a jež má před sebou jen pár měsíců života, než nás pošle k čertu už navždy, ví přesně, koho do té zodpovědné funkce jmenovat.

„Není vaší povinností se toho úkolu ujmout,“ upozornil mě Bill. „Pokud o to nestojíte.“

„Toho jsem si vědoma,“ řekla jsem a Bill napřímil ramena.

„Mohu vám poskytnout základní instruktáž,“ nabídl se. „Jedná se o velmi malé portfolio. Nemělo by vám to zabrat moc času. Zásadní je – a to mám vždy na paměti –, aby dědici nepřišli zkrátka. Ať už se rozhodnete naložit s pozůstalostí jakkoli, měla byste si nejprve vyžádat souhlas svých sourozenců.“

Na příští odpoledne jsem si rezervovala let zpátky do New Yorku. Pomyslela jsem na chladivý vzduch v letadle a chutné jídlo, které se podává hned po startu. Už jsem se viděla, jak si dělám pohodlí, ruch předchozích tří dnů umrtvený drinky v odbavovací hale, a pak se probudím do teplého večera, kde na mě bude čekat černý vůz, který mě odveze domů.

„Musím to uvážit,“ řekla jsem. „Teď se mi to moc nehodí.“

Bill mi podal papírek se svým jménem a telefonním číslem napsanými rukou na bledě šedých rádcích. Na vizitky v rozpočtu věznice zřejmě už nezbylo. „Ozvěte se mi,“ vybídl mě. „Když se vykonavatelkou nestanete vy, budu vám vděčný za vaše návrhy. Snad by se té úlohy mohl ujmout některý z dalších dědiců.“

Napadlo mě, že to navrhnou Ethanovi. Nebo Gabrielovi. Nebo Delile. „Snad,“ opakovala jsem.

„Pro začátek,“ řekl Bill a podržel na dlani krabici, „tohle jsou všechny osobní věci, které v Northwoodu měla. Mohu vám je předat už dnes.“

Krabice skoro nic nevážíla.

„Obávám se, že mají mizivou hodnotu,“ dodal. „Měla množství poukázek za dobré chování – ale ty venku nic neznamenají.“

„Jaká škoda,“ řekla jsem.

„Jedinou další věcí,“ vmísila se do hovoru ředitelka, „je tělo.“

Přešla ke svému stolu a vyndala kroužkový pořadač s plastovými obálkami obsahujícími vždy leták nebo katalog. Otevřela ho přede mnou jako číšník jídelní lístek a já letmo spatřila střízlivá písmena a vážné obličje.

„Můžete si vybrat,“ řekla a otočila stránku, „co se vám bude líbit. Jsou tu různé pohřební ústavy. Některé uvádějí více podrobností: služby, rakve a podobně. Všechny jsou z okolí – v dosahu tak osmdesáti kilometrů.“

„Obávám se, že došlo k nedorozumění,“ přerušila jsem ji. Ředitelka pořadač zaklapla na letáku s pohřebním vozem dekorovaným leopardím vzorem.

„Nebudeme požadovat vydání těla,“ vysvětlila jsem.

„Aha,“ hlesl Bill. Pokud to ředitelku zaskočilo, nedala to najevo.

„V tom případě,“ uzavřela, „pohřbíme vaši matku podle vězeňských předpisů do neoznačeného hrobu. Máte vůči tomu nějaké námítky?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Nemám žádné námítky.“

Další schůzku jsem měla s kaplankou, která si ji sama vyžádala. Měly jsme se sejít v návštěvnické kapli u parkoviště. Jedna z asistentek ředitelky mě doprovodila k nízkému přístavku. Někdo vztyčil nade dveřmi dřevěný kříž a zavěsil na okna barevný krepový papír. Jako by dítě chtělo napodobit vitráž. Na neuměle stlučeném stupínku stál větrák a pult a socha Ježíše na kříži a proti němu šest řad lavic.

Kaplanka čekala vzadu ve druhé lavici. Vstala, aby mě přivítala. Všechno na ní bylo oblé a vlhké: její tvář v přítmí, bílý háv, dvě malé ruce sevřené kolem mých.

„Alexandro,“ oslovila mě.

„Těší mě.“

„Asi se divíte,“ začala, „proč jsem se s vámi chtěla setkat.“

Měla v sobě ten druh jemnosti, který si musíte nacvičit. Viděla jsem ji v konferenčním sále nějakého levného hotelu, jak s jmenovkou na klopě sleduje přednášku o důležitosti pauz, které poskytují lidem prostor k mluvení.

Vyčkávala jsem.

„S vaší matkou jsem strávila v jejích posledních letech hodně času,“ pokračovala. „Pracovala jsem s ní už předtím, víte, ale ty poslední roky jsem u ní zaznamenala množství změn. A dělám si naději, že vám ty změny mohou dnes poskytnout útěchu.“

„Změny?“ Cítila jsem, jak se mi ústa roztahují v úsměvu.

„Mnohokrát vám psala,“ hovořila dál. „Vám a Ethanovi a Delile. Vyprávěla mi o vás všech. O Gabrielovi a Noahovi. Někdy psala Danielovi a Evie. Pro matku je strašné přijít o děti, ať už se dopustila jakýchkoli hří-

chů. Všechny dopisy mi ukazovala, abych jí zkontrolovala pravopis a adresy. Myslela si, že píše adresy špatně, protože jste jí neodpovídali.“

Krepový papír vrhal do uličky rudě zbarvené světlo. Domnívala jsem se, že úprava oken je výsledkem činnosti vězeňkyň, ale nyní jsem si uměla představit kaplanku, jak po práci balancuje na židli a kráší si svoje království.

„Chtěla jsem s vámi mluvit,“ pokračovala, „o odpuštění. Neboť když druhým odpustíte hříchy, jichž se na vás dopustili, nebeský otec vám také odpustí.“

Položila mi ruku na koleno. Její teplo pronikalo látkou džín, jako bych si na ně něco rozlila. „Ale když druhým jejich hříchy neodpustíte, nebeský otec vám vaše hříchy také neodpustí.“

„Odpuštění,“ opakovala jsem. To slovo se mi vzpříčilo v hrdle. Pořád jsem se usmívala.

„Dostala jste je?“ zeptala se mě kaplanka. „Ty dopisy?“

Dostala jsem je. Požádala jsem tátu – rozumějte, mého opravdového otce, ne tu hnilobu v mých kostech –, aby každý z nich hned po doručení zničil. Daly se snadno rozpoznat, přicházely rozlepené a znovu zalepené s varovným razítkem Nápravné zařízení Jejího Veličenstva v Northwoodu. Krátce po mých jednadvacátých narozeninách, když jsem přijela domů z univerzity, za mnou táta kajícně přišel s krabicí nacpanou těmi pitomými dopisy. „Jen jsem si říkal,“ přiznal, „že jednou v budoucnu budeš třeba zvědavá –“ Muselo to být o zimních prázdninách, protože gril byl schovaný v zahradní kůlně. Pomohl mi ho vyvézt ven a pak jsme u něj stáli v zimních kabátech, táta s dýmkou, já s hrnkem čaje, a odesílali psaní do ohně.

„Myslím, že jste se octla v jiném příběhu,“ řekla jsem kaplance. „Existuje syžet – a vy se s ním často setkáváte –, který vrcholí návštěvou ve věznici. Někdo uvnitř čeká, až ho někdo zvenčí navštíví. Aby mu odpustil. Návštěvníci o tom léta přemítají a nemohou se rozhodnout, zda to mají udělat. A nakonec přijdou. Obvykle se jedná o rodiče a dítě nebo možná pachatele a oběť, podle okolností. Ale přijdou. Mluví spolu. A i když návštěvník té osobě tak úplně neodpustí, přece jen si z toho něco odnese. Jenže, víte – moje matka je mrtvá. A já ji nikdy nenavštívila.“

Zahanbeně jsem cítila, že je mi do pláče, a nasadila jsem si sluneční brýle, abych to zakryla. Kaplanka se proměnila v bílý přízrak v temnu. „Je mi líto, že vám nemohu pomoci,“ pronesla jsem nesmyslně a klopýtala ulič-

kou pryč. Slunce konečně začínalo polevovat ve svém žáru a přišel čas na drink. Pomyslela jsem na hotelový bar, a jak se mi tíha první sklenky rozlévá v údech. Asistentka ředitelky na mě čekala.

„Už jste si všechno vyřídila?“ zeptala se. Naše stíny na asfaltu byly dlouhé a černé, a když jsem k ní došla, splynuly v jedinou podivnou příšeru. Asi už jí končila směna.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Měla bych jít.“

V autě jsem si zkontrolovala mobil. *Existuje něco takového*, psala mi Olivia, *jako příliš žoviální?*

Položila jsem si matčinu krabici na klín a zvedla víko. Přehlídka ubohosti. Bible, jak se dalo očekávat. Kartáč na vlasy. Dva ústřížky lepkavé od pásky, vytržené z nějakého časopisu. Na jednom reklama na dovolenou v Mexiku a na druhém reklama na plenky s úhlednou řadou čistých, šťastných miminek na bílé dece. Další výstřížek byl z novin a psalo se v něm o Ethanově charitativní činnosti v Oxfordu. Tři čokoládové tyčinky a rtěnka, skoro vypotřebovaná. Jak typické, nic nevyhodila.

Naposledy jsem matku viděla ten den, co jsem utekla. To ráno jsem se probudila v zasviněné posteli a věděla jsem, že mé dny jsou sečteny a že jestli nic nepodniknu, pak ten den umřu.

Někdy se v duchu vracím do našeho pokojíku. Jsou v něm dvě samostatné postele nacpané do protilehlých rohů co nejdále od sebe. Moje postel a Evieina postel. Mezi nimi visí holá žárovka, chvějící se při dopadu kroků v chodbě za dveřmi. Obvykle nesvítí, ale někdy, když otec rozhodne, září celé dny. Okno zalepil lepenkou, aby to byl on, kdo určuje denní dobu, ale dovnitř se i tak dere kalné světlo a prozrazuje, kdy je den a kdy noc. Za lepenkou bývala kdysi zahrada a za ní vřesoviště. Je pro nás stále těžší uvěřit, že ta místa, divoká příroda a proměny počasí, stále existují. V nahnědlém denním světle je vidět dvoumetrové Teritorium mezi lůžky, které já a Evie známe lépe než kdokoli jiný. Řadu měsíců jsme probíraly navigaci z mé postele do její: víme, jak přejít kopečky igelitových pytlů naditých věcmi, na které jsme si už nevzpomínaly; víme, že pro překonání Záchodových bažin, zčernalých, rosolovitých a téměř vyschlých, bychom použily plastovou vidličku; prodiskutovaly jsme nejlepší způsob, jak projít skrz Polyesterové vrcholy, abychom se vyhnuly nejhoršímu svinstvu; zvažovaly jsme, zda zvolit

cestu přes nejvyšší průsmyky a riskovat útoky živlů, či se proplížit tunely v zahánvajících materiálech pod nimi a čelit tomu, co tam můžeme najít.

V noci jsem se znovu počurala. Propnula jsem prsty na nohou, zakroužila kotníky a zakopala nohama, jako bych plavala, jak jsem to během posledních měsíců dělala každé ráno. Dvou, možná tří. Řekla jsem pokoji, co bych řekla prvnímu člověku, kterého bych potkala, až se osvobodím: Jmenuji se Alexandra Gracieová a je mi patnáct. Potřebuji, abyste zavolal na policii. Pak jsem se jako každé ráno otočila, abych viděla na Evie.

Předtím jsme byly připoutané řetězem tak, že jsme hleděly stejným směrem, takže jsem ji viděla pořád. Teď byla uvázaná na opačnou stranu a obě jsme musely zkroutit tělo, abychom si viděly do očí. Jinak jsem měla ve výhledu pouze její chodidla a kosti jejích nohou. Kůže se jí propadala do každé rýhy, jako by tam hledala teplo.

Evie mluvila pořád méně. Burcovala jsem ji a křičela na ni; dodávala jsem jí odvalu a zpívala jí písničky, které jsme slýchaly, když jsme ještě chodily do školy. „A teď jsi na řadě ty,“ naléhala jsem. „Zaspíváš mi svoji část?“ Nic z toho nefungovalo. Už jsem ji neučila čísla, jen jsem si je mumlala pro sebe. Vyprávěla jsem jí do tmy příběhy, ale neslyšela jsem žádný smích či otázky nebo projevy překvapení. Existoval tu jen tichý prostor Teritoria a její mělký dech vznášející se nad ním.

„Evie,“ řekla jsem. „Eve. Dnes přišel ten den.“